POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesotu a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy $1.50. Pro Kanadu $2.00. Do Evropy $2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expressních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adressu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí býti slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány pravým jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

Entered as Second Class Matter at the Postoffice at Omaha, Nebr., under the Act of Congress of March 3, 1879. No. 45

BÍDA SLOVÁKŮ.

Bratří naši, Slováci, jsou národem chudým, snad nejchudším v Evropě, a v Rakousku, jež dusí je s Maďary společně, jsou jistě nejubožším národem vedle uherských Rusínů. Práva nemají. Pro ně jest vyloučeno. Sotva čtvrtina půdy, již obývají, jim náleží a to jsou pozemky ještě ty nejchudší, na nichž lpí k tomu všemu nejméně 15 procent dluhu.

Velmi mnoho horských osad slovenských není schopno dáti živobytí svému obyvatelstvu, jež v hladu a strádání obývá chudé chatrče, v nichž jediným božím požehnáním jsou děti, hladovící a zimou se třesoucí. Pohled na ubohou drobotinu zbědovanou, nutí k pocitu, jejž těžko lze vyjádřiti. Rodiče, ti se zoufalými pohledy pátrají na ubohé děti, jimž nemohou dáti ani pořádně najísti.

Ubohý Slovák mysli, že to tak musí býti, že není vyhnutí a věří pevně, že spravedlivosti na světě není. Neklame se. Skloněn v pokoře před těžkým svým osudem, pracuje na chudém políčku, věře, že bylo vše tak jak je stvořeno. — Obdělává zem rodnou, aby rodila jiným, na svém jen po chvilkách, má-li jaké. A tiše snáší ubohý Slovák těžký svůj úděl a činí při tom dojem člověka spokojeného. Klame se však ten, kdo by tak myslel. Slovák nesmírně miluje tu svou chudou zem, lne k ní láskou až příslovečnou a utíká jen tehdy, když už bída hryže v kosti. Vrací se však, je-li mu lépe.

Na mnohých místech odejde na zárobek třeba půl vsi, aby vydělali si na chudičké živobytí, jež jim nemůže zem jejich poskytnouti. Do Uher zapadají za žně. Nejvíce do jižních okresů, jimž říkají na Dolniakách. Nadrou se jen dost, ale zajistí si alespoň trošku toho živobytí na zimu, která jest na Slovensku urputnou.

My, kteří jsme zde ze Staré vlasti víme, že už malý Slováček si vyhledává v cizině obživu. Z prachudičkých osad u Jablunkovského okresu vycházejí malí řemeslníčkové, aby prošli celou středoi Evropu — dráteníčkové. Neradi odcházejí drobní Slováčkové, neradi jdou z chudé chatrče, aby po drobném penízi sbírali a přinesli svému otci, své matce a sourozencům ještě menším, pomoc, by lehčeji nesli tu bídu, jenž na ně byla vržena. Zpívá si, odcházeje z domova:

Hoj, nechoď, šuhaj, z dediny,
niet v svete druhej otčiny,
vrať sa do pustej chatky,

Do rodné chaloupky se však dere host zlý, host nevítaný, ale častý — bída. K tomu všemu nutno platit daně ještě, o niehž Slovák neví, platí-li je za to, že ho Maďar kněte, nebo zda proto, že hlady zmírá — a proto malý dráteníček jde do světa, když děti jiných národů nastupují do školy. Dráteníčkovi je školou trpký život, plný bídy a zklamání, plný hořkosti a ústrků. Dítě jde do světa, aby vyplnilo svůj bědný osud.

Ach, a já musím, neborák,
sám cizým bludit světem,
veď rodná naše dědina
nedá chleba dětem ...

žaluje Svetozár Hurban-Vajanský, ve svém "Malém drotaru."

Ubohý Slovák nesnáší však bídu, on snáší i jiný hrozný útisk a i protože je Slovákem! "Tót nem ember" vysmívá se mu zhovadilý Maďar. "Slovák není člověkem!" Dle Maďara jest Slovák dobrým oráčem, drvoštěpem, plavčem na vorech, nádeníkem v továrně, ale nikdy nemá práva, aby si dělal nároky na něco jiného. Slovák není člověkem. Tím může býti teprve tehdy, když maďarsky mluví, a když maďarský cítí. Slovák musí vyznávati, že v Maďarii jest jen jeden národ, a ten jest maďarský. Až to přizná, pak bude míti dosti práva, aby se zval člověkem a směl žádati, aby se s ním jednalo jako s člověkem.

Ten ubohý, usoužený a umořený Slovák však neztrácí naděje, on doufá "Veď volako u, len bude! Bůh nedá nahynúť! Ať je sebe hůře, tím více se modlí k svému bohu, od něhož čeká přece jenom jednou lepší časy. Dlouho však mu nejdou a proto prosí, úpěnlivě volá:

Už tisíc rázov modlíme sa k Tebe,
my, najskromnejší z Tvojich služebníkov,
a nechceme nič, iba chleba, chleba;
len ten kúsok zeme neúrodnej tvrdej,
nám zachovaj a zabezpeč nám, nám
nedaj.
Pred veľkými sme chtiť druhých dobrôt
pri morských okách, a prameňov
besných,
tým dávaš jasne cítiť, sme opitý vínom,
hrou, tancom plesný,
a nie za to zohnúť nám chrbáta.
Ale keď prosil Tvom apoštolia,
my stojeli sme bohoľ svojich starých
a Tebe k slávě chrámy vystavali,
k oltárom Tvojim, so sklonenou hlavou
a dôverou detskou, sa vždy v nociach
modlíme a nesiem obeť smutnú,
len slzy, pľuc a krv tak zmozolnených.
A horšie je, deň nie deň je horšie.
Zly národ vidzí, včera sa nám v tele
a dnešne zem, ree, deti, dnes nasu.
A vodcov vezeň Tvojich kmazov hoje,
keď chrámov nám mať bezstyd dáva,
ktorého nemá Magyar Isten, zneje.
Je boh to zlý na prázdnu spravedlivosť,
on lúbi kov a nárek potlačených
a jeho kňazi, biskupi a panáši
nám nesú pôtu, zaťaté kľuby.
Nuž, daj nám znať, že možné ešte
dúfať,
keď dal si zuby, daj aj chleba,
keď život dáš, daj nám aj právo zatiaľ.

Báseň tato jest citována z revue "Naše Slovensko", kdež byla uveřejněna se značkou G.

Magyar Isten, znamená Maďarský Bůh a rozumí se tím stělesněnou maďarská státní idea: "V Uhrách všechno budiž maďarským!" Maďarská státní idea (Makyar állam eszme) jest snaha Maďarů, aby Uhry se staly jednojazyčným státem maďarským. V Uhrách jest 51 procento Maďarů a těm má podlehnouti 49 procent národů jiných. Procento Maďaru jest však mnohem menší ve skutečnosti, nežli jak ho úřady uherské — lépe řečeno maďarské, udávají. Nejvíce jest v Uhrách po Maďarech Rumunu, totiž 17 procent, Němců 12 proc., Slováku rovněž 12, Srbochorvatů 4 a 3 procenta Rusínů. Těm říkají Maďari národnosti jinorečové, ale dle zákonů uherských tvoří s Maďary dohromady politický národ uherský. Státní řeč a řečí jednací na sněmu uherském jest jen maďarština. Maďari jsou svrchovanými pány. To vidíme v Uhrách všude a všude. Na Slovensku to připomínají na příklad i kamenné sloupy, na nichž je zlatým písmem psáno "Magyarok Istene! — Maďarský Bože. —

Marně Slovák volá, marně doufá v lepší soustu práv z ruky Maďarů, marně se modlí, maďarský bůh, jenž jediný má právo v Uhrách, nestaví rozuměti prosbě jeho, jinak by mu Maďari dali výhost a nahradili by ho jiným. Zůstanou-li pány nad ujařmenými národy i po nynější válce, o čemž silně pochybujeme, nastoupí jiný bůh, bůh židovský, jenž řídí více kroky Maďarů, nežli jiný. Maďari se požidovští. Povahou jsou již horšími nežli židé, jež přijímají s otevřenou náručí do svého národa.

Uhry mají skorem 30 miliónů akrů úrodné půdy, na niž by se mohlo uživiti dobře 60 miliónů lidí, ale ve skutečnosti se tam nemůže uživiti ani 20 miliónů lidí. Lid musí tlouci se po světě, hyne hladem a vzdaluje se otčiny. 39 procent veškeré půdy jest však majetkem fideikomisním, státní, církevní a obecní. V letech 1870 až 1880 odešlo z Uher půl miliónu rolníků a přes 1,000,000 zemědělských dělníků. Nebyli to však jen Slováci. I maďarský lid se stěhuje.

To ovšem mluví samo a není třeba poukazovati ještě více na to, že Maďaři se starají, aby sice měli hodně Maďarů, ale nemaží se, aby pak ani ti Maďari měli co jísti, nadto aby se starali o Slováky nebo o jiné národy, jež nechtí se jim podrobit a splynouti s nimi v jediný "rytířský národ".

Zbědovanost v Uhrách má mnoho ještě jiných příčin. Pozemky jsou velmi zadlužený a v důsledcích toho jsou i převody stálými zdražovány a mění své majitele. Vždyť na příklad v roce 1901 bylo v Uhrách za rok 543,431 převodů majetků v úhrnné ceně 824,645,000 korun, naproti 193,568 převodům v roce 1875, jež měly hodnotu 332,800,000 korun. Z převodů v roce 1901 nastalo jich jen čtvrtina následkem úmrtí, ostatní staly se všechny prodejem a to většinou prodejem nuceným, exekučním. Všechna tato ohromná zatížení i z toho plynoucí důsledky týkají se vesměs statků malých a středních, z nichž spekulanti a lichváři — židé, těží a z nichž tyjí. Malé živnosti jsou jejich dojnicemi, jež vyssávají svou ohromnou tlamou, při čemž jim měch tuční zlatem.

Dříve se spokojovali židi kupectvím, kramařením a prodejem majetku movitého, obchody peněžními a cennými papíry, ale nyní kupují kde jakou dobrou píď půdy při každé příležitosti. Dnes mají židé ve svých rukách nejméně třetinu veškeré orné a vzdělané půdy v Uhrách. Není-li jejich vlastní, toť jistě ji mají výhodně pronajatu. Jaké jsou toho důsledky, cítí všechno obyvatelstvo uherské, ale nechtí tomu pánové v Budíně a Pešti rozuměti, neboť vědí, že židé je drží při vesle a nad vodou. Jak to dopadne po válce, vědí bozi.

Židé jsou nevlivnějšími činiteli v Uhrách, ač tvoří jen asi 5 procent veškerého obyvatelstva, čili asi 900,000 duší. K Maďarům se jich přihlásilo přes 600,000 tisíc tedy dvě třetiny a k Němcům 20,000 a zbytek pak k národnostem jiným. V ohledu politickém jsou všichni Maďarony, kteří vždycky s Maďary táhnou a pomáhají jim udržovati nadvládu nastrojenou většinu. Židé jsou hlavní oporou maďarské politiky. Politicky Maďary posiluje židovský statkář právě tak jako nájemce, advokát jako lékař, továrník jako krčmář a každý žid bez rozdílu, ať je to v městě nebo na vsi. Vliv jejich jest všude velmi patrným. Polovička všech židů jest usazena v městech a Budapešť sama má 23 procenta obyvatelstva židovského, tedy bezmála čtvrtinu. Na Slovensku jsou Židé nejvíce usazeni v Košicích, Prešpurku, Bardějově a Nitře. V nejzanedbanějších krajích venkovských usazují se židé nejraději: a to většinou jako kupci a krčmáři. Slovák, ten povolení, aby směl držeti hostinu, nedostane. Tak se stalo, že ve Turčanském sv. Martině si postavili Slováci Národní Dům. Nedostali však povolení hostinské a proto nezbylo jiného, nežli hostinské místnosti pronajmouti židu, který si koncesi opatřil náramně brzo. Na domě nesmělo ovšem býti také napsáno "Národní dům", nýbrž cenom "Dom". Maďari mají v žilu dobrého špehouna.

Žid umí do kořalny, když ji na ves dostane, vylákati zubožený lid, dře z něho za živa kůži a ničí nejen tělo ale i duši otravným alkoholem. On počká, když ubožák nemá a hledá okamžitou úlevu v lihovinném opojení. Žid bohatne — lid jde na mizinu.

Vláda uherská snaží se pomáhati maloroliníkům, ale dobrota její má vadu, neboť podpora jest poskytována jedině — Maďarům. Malí rolníci maďarští dostávají od vlády nejen různé výhody a ulehčení, ale také i podpory peněžité. Vláda je podílí plemenným dobytkem a plemennou drůbeží, dává jim celé úly včelí, zařizuje jim chov králíků, vysazuje jim vinohrady, i zahrady, a také nejlepší zrno k setí a plodiny k sázení maloroliníkům maďarským, nebo pomaďarštěným dává.

Nákladem vládním odvodňuje nebo zase zavodňuje jim pozemky a reguluje potoky i řeky, chrání je před povodní. To ovšem Slováku nepatří, ten na práva nemá. Ale všechna ta velká protekce nepomáhá maďarskému sedlákovi, jenž odjakživa byl prošpatným hospodářem. On není k tomu ani přirozen nadán, býti pečlivým rolníkem. On se spoléhá, že mu vláda pomůže a když dostane peněžitou podporu, tu ne aby ji užil k účelu, na jaký podpora byla udělena, ale zajde do města, koupí ženě hedvábí, deerám šperků a pole nechá osudu. Sám pak, co mu z podpory zbude, nechá u žida v krčmě. Vrací se s prázdnou kapsou, ale jest pyšným, poněvadž se ukázal jako kavalír. Kavalíry dělat, — ovšem, že to má háček — kavalír maďarský jest zcela něco jiného, nežli kavalír francouzský. Maďarský kavalír nemá v sobě špetku ušlechtilosti. On dovede jen utrháceti, lehce nabytých peněz.

Slovák, ten od vlády nedostane nic jiného, nežli útisk.

Chudý lid proto pracuje těžkou v továrnách, nebo při zemědělství, shání na živobytí a mimo to musí platiti ještě ohromné daně, které v Uhrách jsou neobyčejně vysoké. Pak ovšem nemůže ho rodný kraj viniti z toho, že prchá do ciziny, aby našel si lehčeji skývu chleba, nežli doma na horách. Daně, které i v Rakousku jsou vysoké, jsou proti uherským nízkými. V Rakousku se platila výdělková daň ročně 39 korun průměrně z hlavy, kdežto v Uhrách, zanedbaných jak kulturně tak hospodářsky — je průměr výdělkové daně 59 korun z hlavy, ač mzda průměrná činí v Uhrách u dospělého dělníka 10.50 korun a u ženy 5.25 korun týdně a u dělníka zemědělského pak 7.45 K a 3.35 K. Lid musí se jísniti v děrách, jak jenom lze obyllí jejich nazvati, v nichž jest dno vždycky, což není nikterak zdraví lidskému prospěšno a k tomu všemu musí z nich platiti lichářské činže. Zajímavé o tom mluví číslice. V Berlíně a ve Vídni jest celkem 28 procent bytů přeplněných, v Budapešti však 74 procent.

Že má smrt žně, uvěří každý a zvláště tuberkulosa hují zde v dlouhé síle. V Uhrách ročně ze 90,000 obyvatelů 364 umírá na uberkulosu.

Ubohému lidu slovenskému nedbývá, nežli hledati zem, která by mu dala živobytí, a tou jest Amerika. Amerika však dává Slovákům i svobodu a Slováci ji používají plně k svému prospěchu, mnohdy.

Lze z Uher, jež nemohou dáti svému lidu chleba, neutíkají jen Slováci. Z Uher utíkali před válkou dávno a dávno národové všichni. Ale neutíkají, aby v Americe nabyli bohatství, ne, utíkají jenom proto, aby se mohli najísti, utíkají strachem před hladem, jenž hrozí je umořiti. Hlad, stálé zdražování, daně a útisk nelidské vlády, žene naše Slováky do Ameriky.

Bylo však před válkou "vládě rozených pánů" zle. Uhry vysílaly proudy vystěhovalectva za hranice a do Ameriky, zem se vylidňovala. Ubývalo pracovních sil, to velmi levných, a ubývalo — vojáků, vojáků. Seraziti hlavy do hromady a radili se, jak by tomu odpomohli, jak zjednati nápravu. A uradili se, že omezí vystěhovalectví. Pomáhala vláda sobě. Hrabě Andrassy zvaný "černý gróf", přišel za tepla již s hotovým návrhem omeziti přistěhovalectví a sice tak, aby se vlastně nemohl nikdo sám o svém vlastní vuli vystěhovati, kdyby chtěl a kam by chtěl. Pan hrabě dle se ve svém návrhu ani dost málo neslotkl příčin, proč lid svou zem opouští, on jednoduše řekl: se nesmí vystěhovat nikdo bez povolení a to muselo hladovícímu lidu dostačiti. Černý grof nedal ušiti sněmním otázku, jak lidu domov zpříjemniti, jak lidu dáti živobytí. O tom uvěřil, jako zarezaný. A výsledek? Že by se lid stěhoval tajně a nikdy více se do Uher nevracel v obavě před tresty. Návrh zatím zůstal návrhem.

Míza lidu odcházela z Uher vystěhovalci a samo sebou se rozumí, že i Slovákům mnoho síly ubylo. Leč tu i tam vrátil se některý, jenž poznav, jak žije se v Americe, kde mnohému se přičinil a kde nabyl volnějším myšlením, svá dobrá naučení přenášel na své krajany, kteří nabývali jiných názorů o svém postavení a stávali se pomenáhlu tužšími bojovníky národními, jdouce za příkladem bratra, jenž z Ameriky se vrátil a naučil se tam jinak pohlížeti na svět a národní snažení, nežli má dovoleno v Uhrách. Tu a tam některý Slovák vrátil se s nasbíranými penězi, vykoupil zemanský statek a usadil se v kaštieli, kde dříve jen velmožný zeman vládl, ale vysát židy, musel statek prodat. Ojedinělé tyto případy daleko zůstávají po zadu, než aby mohly vyvážit ztráty, které utrpí národnost vystěhovalectvím.

Jen jediná cesta jest dobrá, zůstati doma a prátí se s osudem, volno prodávky slovácký mi, ještě před válkou, a že Slováci touží po své domovině, že rádi by ji viděli v lepším stavu, přesvědčí slova Hvězdoslava v "Gáboru Vikolinské":

"Chceme žiť tu v našej otčine!
Nie pahrbčiť, nie zložiť otrokmi,
leď popri bratru brat, žiť svobodne,
životom plným, seba dostojným
i vlasti spoločnej! . . .
Prídú písma slovenské
od súdov, vrchnosti! Keď platíme
ich my: nám našky slúžiť musejú;
tak bude pravda pravdou . . Ľem by
Ľud
sám poznal seba! Svojho držal sa
tak ňejeden, jak sa pluhu držať vie:
a Slovákovi musí svitnúť tiež,
veď . . .

Zápas ubohého lidu slovenského musí skončiti vítězstvím, neboť lid slovenský jest spořivým, pracovitým a dobrým, a takový národ, jenž po věky žije v útisku, toho nelze zničit, národ takový musí jednou dosíci své svobody a volnosti. Dobrým příkladem nám může býti Slováky založené město Modra, jež Tataři a Turci vypleníli a vylidnili skoro úplně a král Bela IV. povolal Němce a městu jimi osadil. Tito přinesli městu rozkvět, ale jsouce majetnými, zpohodlněli, práci zanedbávali a spořiti se jim nezdálo. Na práci volali chudé okolní Slováky, ti byli dobří, aby za Němce pracovali, aby byli jim otroky. Ale s pracovitými Slováky přišla na Němce pohroma. Slováci měli jistou práci, usadili se proto za hradbami města a oženili. Poznenáhlu se Němci sňatky se Slováčkami a Slováci zase s Němkyněmi pomísili, takže na 5000 Slováku zbylo v poslední době něco přes 500 Němců. Němci, kteří v Modře dosud jsou, nemyslí již na své německví a chytají se Maďaru.

Slováci zde v Americe jsou houževnatějšími nežli my. Oni se pomaleji stávají národnosti jinou. Zachovávají si déle své slovačství, jež přirostlo jim k srdci, čím větší bídu musí prožívati v chudě, ale milované zemi.

Nemáme většího a upřímnějšího přání, než jest touha, aby Slovákům dostalo se vůle a svobody, jakou i my sami sobě si žádáme. My víme co jest národnostní utrpení a proto cítíme s každým, kdo utlačován jest nehvatitelem.

a.

KRISE MEZI SPOJ. STÁTY A MEXIKEM.

Tedy proti Mexiku přece jen bude třeba nemít různější opatření. Z rozkazu presidentova je nobilizována státní milice ze 44 států a ta bude konat patrolní službu na hranicích americko-mexických, zatím co pravidelné vojsko americké v počtu 30,000 mužů bude připraveno vydat se na jeden povel k ochraně vojska pod velením generála Pershinga.

Historie rozdílu mezi Mexikem a Spojenými Státy není dlouhá. Americká vláda měla nejlepší vůli přispěti na pomoc Carranzově vládě, když tento nabyl vrchu nad svým soupeřem Villou a ujal se vůdcovství nově zřízené vlády mexické. Byla to vláda americká, jež nejdříve uznala Carranzovu vládu a bylo naznačeno, že přispěje se finančně i jiným způsobem, když bude zaveden zase klid a řevolucí šmutí znova vznikající potlačeno. Řeklo se tehdy, že vláda dlužno založit na podkladě zdravém, aby lidu dostalo se spravedlnosti a aby dostalo se ochrany každému pokojnému občanu a zvláště cizincům před bandity. Nějaký čas zdálo se, že zaveden bude v rozháraně zemi pořádek, avšak Villa se chtěl mstíti. Tento muž tu byl, jenž rozdmýchával nenávist Mexikánů proti Američanům v Mexiku usídleným a škodil Carranzovi, kde se dalo. Carranza ubližoval sám sobě, že nestaral se dříve o rozprášení zbytků armády Villovy, ačkoliv k tomu měl nejkrásnější příležitost a bylo to jeho povinností, když chtěl se udržet u vlády sám.

Villa byl mu dobrým vojevůdcem a byl to Villa, jenž potlačil stranu Huertovu, když tento byl ještě u vesla vlády po zavraždění Madera. Když potom nabyl Carranza vrchu, chtěl i Villa mít nějakou odměnu ze své práce. Domníval se, že on, Villa, je oprávněn na vůdcovství v Mexiku. Zapomněl na to, že byl obyčejným lupičem, že spáchal mnohý zlý skutek, že byl mužem nezralým a nevzdělaným, takže se nehodil na vládu. Proto došlo mezi Villou a Carranzou k roztržce. Když americká vláda schválila vládu Carranzovu, Villa zuřil. Carranza postavil se proti klerikálům, proti straně, která ochuzovala lid a to všecko mu vadilo. Postavil se proti straně tak mocné příliš náhle.

Byl tu ještě Huerta, jenž byl podporován jednak klerikály, jednak německými agenty a když plány byly prozrazeny, Huerta zatčen a uvězněn a konečně když zemřel, přeložili agenti svou pomoc na Villu. Villa ve svém vzteku usmyslil si Carranzovu vládu svrhnout za každou cenu dražděním americké vlády. Podnikal výpady na americké majetky a když učinil výpad až na americké území a povraždil tam mnoho Američanů, nebylo možno již déle váhat. Americká vláda byla kritisována klerikály. Němci za uznání Carranzovy vlády, štvalo se ve Spojených Státech proti Mexiku, kritisovalo se na jedné straně stanovisko americké vlády k Německu, volalo se "Ruce pryč od Německa" a na druhé straně kritisovalo se stanovisko vlády k Mexiku a štvalo se neustále, jen do války. A pod tímto nátlakem ovšem americká vláda byla v situaci choulostivé. Přišel právě onen výpad Villův v čas těmto štvářům. Bylo třeba vyslat výpravu amerického vojska do Mexika. Byly učiněny předběžné výměny diplomatické mezi oběma vládami a americké vojsko přešlo hranice mexické. Carranza nepočínal si upřímně. Slíbil jednou, že americké vojsko může setrvat na mexickém území a potom zase svůj slib odvolal dodatkem se, aby vojáci američtí o kamžité opustili zemi. Americká vláda měla své podmínky, prohlásila své stanovisko upřímně, počínala si opatrně, aby lid mexický dražděn nebyl, a činilo se všecko možné, aby nedošlo k žádnému nedorozumění, byla konána konference s mexickým ministrem vojenství a když se stala ústní dohoda v tom směru, aby mexické vojsko společně pracovalo s americkým, poznalo se, že ústní dohoda tato nebyla nijak závazna, později byla dokonce zrušena a Carranza náhle postavil se vzdorovitě proti dobrým úmyslům americkým. Nedostál svým slibům, spíše pomáhal lupičům a jiným způsobem přiváděl tento kritický stav. Spojené Státy budou se muset nyní ve svém vlastním zájmu postavit rozhodně proti pokračování takové vlády, která je neschopna zavést pořádek.

Povodně na severozápadě.

Billings, Mont., 22. června. — Poslední déště a tající sníh v horách rozvodnily Yellowstone řeku do značné míry a v důsledku toho z mnohých míst bylo oznámeno způsobení škod záplavami na pozemcích v okolí řeky. V mnohých místech tratě železnic byly zaplaveny a bylo nutno zastaviti dopravu na některých železničních odbočkách.

Tři krávy usmrceny bleskem.

Ravenna, Neb., 22. června. — Během prudké elektrické bouře předevčírem večer blesk uderil do pastvu Fred Kozla, bydlícího severozápadně od města, a usmrtil tři krávy.

Požár zničil obydlí.

Ravenna, Neb., 22. června. — Asi o 2 hodině včera ráno požární odbor povolán byl k hořícímu obydlí paní Mary Mrkvicekové. Dříve nežli požár mohl býti uhasen, způsobil na obydlí a vnitřním zařízení škodu v obnosu $1,000. — Původ požáru není znám.

Úspěšný muž.

Kdo je schopným má příležitost vždy uplatniti se a muž, který má úspěch je také mužem užitečným. Předně podmínkou úspěchu je dobré zdraví a lidé nedbalí lidé je své zdraví zanedbávají nemohou býti úspěšnými. Každý kdo chce míti úspěch, musí dbáti svého zdraví a hleděti, aby zabránil dost malé nevolnosti, která spočívati může třeba jen v náhlé nechuti k jídlu, zácpě, vrhnutí, nervositě, bolení hlavy, špatném spánku a skleslosti sil. Když podobná nevolnost se dostaví, aby předešlo se vážnější nemoci, každý dobře učiní, když ihned vezme Trinerovo Léčivé Hořké Víno, které rychle a důkladně vyčistí vnitřnosti, povzbudí chut k jídlu, upraví trávení, pěkně obeznávající spánek a vzpruží nové síly. Osvědčený lék v chorobách žaludku, jater a střev. Cena $1.00. V lékárnách. Jos. Triner, Velko-výrobce jíku, 1333-1339 So. Ashland Ave., Chicago, Ill. — Zemdlené tělo natřete důkladně Trinerovým Linimentem. Dělá dobře v revmatismu. Cena 25c a 50c v lékárnách. Poštou 35c a 60c. — Advertisement.